

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LAHDESSA
Avajaiset jatkuvat 27.6.2014 klo 19
Marja Koskenniemi

HYVÄT JUHLAVIERAAT, RAKKAAT YSTÄVÄT,

Perjantai 27.6. kohta illassa ja täällä ollaan. Avajaisjuhla on päättymässä.

Sain puheeni aiheeksi kaksi lausetta:

Mikä on tärkeintä evankeliumijuhlassa, millaisia muistoja ja toiveita sinulla on juhliin liittyen? Miksi juuri nyt on hyvä olla juhlilla?

Kuulun niihin onnellisiin, jotka on tuotu lapsesta saakka joka kesä evankeliumijuhlille. Se on ollut itsestään selvä osa kesää, tapahtuma, jonne lähtemistä ei ole tarvinnut harkita. Ainoa, mitä on mietitty, on majapaikka. Vahvin muisto teltassa vietetyistä öistä on Lahden evankeliumijuhlilta vuodelta 1968. Yövyimme silloin kahdessa teltassa Mukkulan leirintäalueella: isä, äiti ja nuorimmainen isossa uudessa huvilateltassa, me kolme isointa lasta oranssissa sopu-kupoliteltassa. Olin juuri saanut ensimmäisen oman kameran ja valokuvasin kaikkea innokkaasti, niin matkalla pidettyä evästaukoa kuin kansanopistojen raamattutietokilpailua, jossa Karkun opisto sijoittui 2. sijalle. Tärkeällä paikalla albumissani on tietysti kuva ”minä ja mummi”, jossa seison kukkamekossani ryhdikkään mummini vieressä telttamme edessä.

Muistoja siis riittää runsaasti. Mielessä vilahtelevat kuvina juhlapaikat eri kaupungeissa ja kylissä, helteet ja sateet, lasten retket, nuorten jatkot, konsertit ja seurat, kulkeminen juhlakentältä edestakaisin lasten ja nuorten juhlapaikoille ja sunnuntain messu, jonne kaikki kokoontuvat, lasten lippukulkue, pääjuhlan harras tunnelma ja päättyminen yhteiseen uskontunnustukseen ja loppusiunaukseen. Sitten penkit kasaan ja äsken niin värikäs, ihmisiä täynnä ollut juhlakenttä on muuttunut tyhjäksi nurmikoksi, joka tuntuu itsekin hämmästelevän, miten tässä näin kävi. Jäähyväisiä, autot lähtevät tai kiire junalle, hyvää kotimatkaa, nähdään viimeistään vuoden kuluttua!

Mutta tänään tämä kaikki on vielä edessä, koko ihana, tiivistunnelmainen juhlaviikonvaihe. Miten tästä saisi kaiken irti? Tai miten täällä osaisi olla niin, että jäisi hyviä muistoja, saisi voimaa ja evästä taas arkeen?

Mikä on tärkeintä, miksi juuri nyt on hyvä olla juhlilla, olla tullut tänne?

Juhlille voi tulla tavan vuoksi, kuten minä olen tullut lapsesta saakka. Voi tulla myös uteliaisuudesta, ensimmäistä kertaa, kun ne nyt ovat tässä lähellä tai kun naapuri on pyytänyt. Voi tulla ystävien vuoksi, tapaamaan tuttuja, viettämään kivaa viikonloppua. Voi tulla kesken loman levänneenä ja iloisena, voi tulla nääntyneenä, sairaana, hengellisesti

nälkäisenä. Ei ole mitään kaavaa. Motiivit eivät ole tärkeintä, ei niiden tarvitse olla välttämättä jaloja ja aitoja. Juhlille tulon ja täällä olemisen ei pitäisi olla suoritusta vaan lepoa. Tärkeää on se, että olemme nyt tässä, Jumalan edessä, hänen hoidettavanaan. Hän voi koskettaa, pysäyttää, uudistaa, virvoittaa. Jos minuun ei olisi istutettu tapaa tulla juhlille, tänä vuonna en välttämättä olisi löytänyt itsestäni halua tulla. Rankka työvuosi takana, yt-neuvotteluita – jos itseltäni olisin kysynyt ja omia tuntojani kuunnellut, mieluummin olisin jäänyt kotiin, mökille omaan rauhaan tai peräti matkoille muille maille vierahille, en muiden seuraan, en tapaamaan tuttuja ja puolittuja, jotka kysyvät, mitä kuuluu ja joille kuuluu vastata, että kiitos hyvää.

Mutta täällä olemme ja jo se on uskomme mukaan Jumalan Pyhän Hengen työtä. Jumala on hoitanut ja kutsunut meidät tänne, missä on tarjolla jotain paljon enemmän kuin maamme sadoissa sinänsä hauskoissa kesätapahtumissa. Hengellisillä kesäjuhlilla on enemmän, koska Jumala itse on läsnä täällä sanansa kautta ja ehtoollisessaan. Voimme kokea pyhän kosketusta myös tässä keskinäisessä yhteydessä, jota toivottavasti saamme täällä jokainen kokea. Jumala ei toimi vain sanansa ja sakramenttiansa kautta, vaan hän voi käyttää myös meitä omiaan.

Kaksi muistoa menneistä juhlista on noussut juuri tänä vuonna mieleeni:

En muista, mitkä juhlit ne olivat ja milloin. Sen muistan, että oli lämmintä ja minulla pieniä lapsia, joiden perässä kuljin. Päätäni alkoi särkeä ja tuli niin huono olo, etten olisi jaksanut mitään. Tuttu nuori poika kulki tyttöystävänsä kanssa ohi, kysyi, mikä minulla on ja antoi ison lasillisen kylmää limsaa: juo tämä. Se maistui uskomattoman hyvältä. En ollut tajunnut saaneeni liikaa aurinkoa. Ihmettelin, kuinka kyseinen ohikulkija saattoi huomata ja ymmärtää toimia. Jäi hyvin kiitollinen olo: ansaitsematonta hyvyyttä.

Toinen muisto on Alavuden juhlilta, juhlakentän laidalta sunnuntaipäivänä. Olin nukkunut huonosti, koska joku lapsista oli sairastunut ja oksentanut yöllä ja nukkui nyt kuumeisena autossa, ja oli muitakin paljon raskaampia huolia. Tuttava kysyi, mitä kuuluu, ja väsyneenä aloin itkeä. Hän halasi ja istahti viereeni ja yhdessä itkimme siinä hyvän tovin. Helpotti.

Mitä toivon siis näiltä juhlilta: Että saisimme kokea Jumalan pyhyttä ja ihmisten lämmintä läsnäoloa. Että voisimme olla ystäviä toisillemme. Että osaisimme huomata, pysähtyä, auttaa – me saman tien kulkijat. Voisimme rohkaistua Jumalan todellisuudesta, viitata kohti häntä, todellista auttajaa ja voittajaa.

Viime pyhänä meillä oli kolme pientä lapsenlasta hoidossa. Aika touhua. Oli helppoa päiväohjelmaa lähteä opistolle messuun, koska lapset lähtivät sinne mielellään. Hymyilytti ajatella, että niin ovat ajat muuttuneet: ei ennen olisi kolmen lapsen kanssa kirkkoon meno ollut kätevää mukavaa tekemistä vaan työläs urakka. Nykyään se on helppoa, koska siellä on aina paljon lapsia, pyhäkoulu, pullaa ja keksiä, ja tilaa juosta ja leikkiä messun jälkeen. Kunpa se voisi olla kuva myös näistä Lahden evankeliumijuhlilla: että täällä olisi jokaisen hyvä olla Jumalan hoidettavana.

Pyhäkoulussa opeteltiin tuttua lausetta: Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Havahduin siihen, että siinähan se on sanottu. Siinä on kaikki. Jumalalla on todella kaikki valta taivaassa ja maan päällä ja hän on luvannut olla kanssamme joka päivä. Sitä saamme täälläkin olla oppimassa ja elämässä.